

En Dag, da hun sad i Haven med noget Sytøj til Barneudstyr, fik hun Besøg af tykke Møller. Den astmatiske Mand kom kørende direkte fra Byen i Automobil og var meget skuffet over ikke at træffe Karsten. Han forklarede, at han flere Gange i Dagens Løb forgæves havde søgt ham i Atelieret, hvorfor han havde tænkt sig, at Karsten maaske var bleven hjemme paa Grund af Varmen. Da det drejede sig om en meget vigtig Sag, som det hastede med, bad han om at faa at vide, hvor Karsten var at finde.

Jytte kunde ikke faa sig til at tilstaa, at hun ikke vidste det. Hun sagde derfor blot, at hendes Mand var optaget. Ikke med et Ord havde Karsten talt om, at han ikke som sædvanlig var i Atelieret. Men han havde vidst, at hun ikke kom til Byen idag og hentede ham. Det havde hun udtrykkeligt sagt ham om Morgen.

Da Karsten om Aftenen kom hjem, og de sad ved Middagsbordet, spurgte hun, hvordan det var gaaet ham med Varmen. Om han havde kunnet arbejde i Atelieret i den Hede.

»Storartet! Jeg har været flittig som en Skrædder hele Dagen.«

Jytte tav et Øjeblik. Hun havde følt som et Slangebid i Hjertet og blev stille. Saa fortalte hun om Møllers Besøg, og skønt Karsten lo paa den